

hvorfor skulde der ikke komme Børn af et saadant Ægtefælle, naar en ældre Mand gifter sig med en yngre Kone, saa meget mere som der jo er Sandsynlighed for, at deres Børn ogsaa have Fremtiden liggende lys for sig, vel garderet? Hvorfor skulde der saa ikke komme et blomstrende Ælfom af et saadant Ægtefælle? Der vil vel sikkert nok efter et saadant Ægtefælle komme Børn i et ret lideligt Omfang. Og hele denne Familie skal forsynes af Kommunen i Henhold til § 64 og i Henhold til det Ændringsforslag, der foreligger, vel at mærke, saa længe Manden lever. Men naar Manden saa dør — og disse ældre Mænd kan man vel forudsætte vilde dø indenfor en overstuelig Fremtid — saa har man Konen og Børnene tilbage. Det ærede Medlem spurgte, hvor Konen og Børnene skulle hen. Ja, det kan man vel spørge om, saa længe Ægtefættet bestaar, og det er ret vanskelig at besvare, hvor man skal gøre af dem. Der er vel disse Ulykker, men hvis den ærede Minister er i Besiddelse af nogen Plan for slige Ulykker, vil jeg dog anmode ham om at gøre dem ret rummelige. Der skal nemlig være betydelig Plads paa de Ulykker. Naar Manden er død, saa vide vi, hvorhen baade Kone og Børn skulle; saa komme de paa Fattigaarden eller paa Fattigvæsenet, som fremtidig skal forsynge dem. Det er en Betragtning, som jeg tror fortjener nogen praktisk Opmærksomhed. Der blev af en Privatmand for nylig i et Blad gjort den samme Indvending mod det af det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds og mig privat indbragte Forslag, at der deri kunne ligge en ubetimelig Fristelse til at indgaa Ægtefælle. Det var imidlertid en Indvending, som ikke ramte vort Forslag. Deri var nemlig Fristelsen, ikke til Stede. Der faar Manden ikke Forsørgelse til sin Kone, naar han gifter sig i 62 Aars Alderen. Han faar ikke mere, end han har, med mindre Konen ogsaa er 62 Aar, saa saa de, hvad der tilkommer dem som Ægtefælle, men de saa i Forening mindre, end det udgjør sammenlagt, som de vilde have faaet hver for sig. Og naar bægge ere over 60 Aar, er der jo heller ikke den Chance for en blomstrende Familie, som der er efter den ærede Ministers Forslag. Sige overfor vort Forslag kan denne Indvending altsaa ikke gøres, men her synes jeg, at det er en Indvending, som det nok er værd at tage i Betragtning. Altsaa det skal jeg indrømme, at denne Ægtefællersæt saa de efter dette Forslag. Vi saa her en Ret for alle de fattige ældre Mænd ikke blot til at gifte sig, men ogsaa til at saa Forsørgelse efter Forslaget for Kone og deres Børn, og at dette vil være en Fristelse til

at indgaa letfindige Ægtefæller, som der kunde være Grund til at tænke lidt over, anser jeg for noget, som ærede Medlemmer i rigeligt Maal ville kunne forstaa. I Forbindelse hermed maa jeg dog gøre nogle Bemærkninger til den Saastand, som gentagne Gange med Stolthed er bleven fremsat af den ærede Minister, og som nu er bleven gentaget af det ærede Medlem fra Fyn (Berntsen), at dette Forslag gaar ud paa, at disse Folk skulle have, hvad der er tilstrækkeligt. Der til vil jeg for det første sige, at naar det er mig selv, der skal afgøre, hvad der er tilstrækkeligt for mig, er det en brillant Façon at blive forsynet paa. Naar jeg selv har Lov til at afgøre, hvad der er tilstrækkeligt, skal jeg nok sørge for at gøre Livet til et Gæstebud. Men naar det er andre, der skulle bestemme, hvad der er tilstrækkeligt for mig, og navnlig naar det er dem, som skulle betale det, vil Livet næppe blive saa luksuriøst indrettet for mig, at man vil kunne kalde det overdaadigt. I Virkeligheden foreligger Sagen jo saaledes her, at man ikke har Spor af Udbygning til eller Fordring om, at det vil blive i nogen som helst Henseende anderledes end nu. Men lad os tænke os, at Kommunerne vilde give de vedkommende fattige Familier, hvad Kommunen anser for at være tilstrækkeligt til dem, hvorledes vil det saa gaa, naar de vedkommende ikke mene, at det er tilstrækkeligt? Hvad skal der gøres ved disse fattige Familier, som bruge deres Understøttelse op? De have maaske modtaget dem i Naturalier, i Form af Fødevarer og Husly, og saa spise de Fødevarerne op og drikke maaske en Snaps til, men saa er det forbi. Saa komme de til Kommunen og sige: Ja, nu er det forbi, det var ikke tilstrækkeligt! Hvad gør saa Kommunen? (Berntsen: Saa giver den dem noget mere!) Ja, ikke sandt! Saa give vi dem noget mere, siger det ærede Medlem, og der bliver vist ikke andet for, tror jeg. Hvad skal nemlig ellers Kommunen gøre med dem? Hvorledes gaar det til nu, naar det offentlige skal forsynge en fattig Familie, og det ikke er tilstrækkeligt, og de komme og bede om mere. Ja, saa siger Sognefogden til dem: Ja, saa er der ikke andet for, end at jeg maa spænde for og løse Eder paa Fattighuset. Derfor er der nu et saa beskedent Støn, som der er, om, hvad der er tilstrækkeligt. De vedkommende have Valget imellem at nøjes med det, de saa, eller at komme ind under Fattigvæsenets Forsørg, hvad der er alle imod. Og det samme er Tilfældet med det af det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds (Berg) og mig indbragte Forslag. Hvis den vedkommende ikke kan nøjes med